

A kereskedők és iparosok a városi tisztviselők újabb illetménycsökkentése ellen

Tiltakozás a kereskedelmi és iparkamara ülésén

(A Délmagyarország munkatársától.) Beszámolt a Délmagyarország arról, hogy a városi tisztviselők újabb illetménycsökkentésének terve milyen nagy nyugtalanságot keltett a városi közéletben. A belügyminiszter terve, amelynek megvalósítása — mint ismeretes — évi 105.000 pengővel csökkentené a városi alkalmazottak pótilletményeit, nemcsak az elsősorban érdekelt tisztviselők körében keltett izgalmat, hanem a város kereskedő- és iparostársadalmában is. A kérdéssel a kereskedelmi és iparkamara március 27-re összehívott teljes ülése is foglalkozik. Iritz Béla kamarai tag az alábbi indítványt nyújtotta be a kamara elnökségéhez:

„Indítványozom, mondja ki a kereskedelmi és iparkamara teljes ülése, hogy tiltakozását fejezi ki a kormánytól a Szeged városi tisztviselők városi pótilletményének csökkentése ellen. A városi tisztviselők fizetésének csökkentése bántólag hatna az amugy is a tönk szélén álló

szegedi kereskedőkre és iparosokra. A tisztviselőket a város közgyűlése azért részesítette pótilletményben, mivel a városi tisztviselőknél nincs automatikus előlépés és a közgyűlés a pótilletménnyel kívánta némiképpen kárpótolni őket az előlépés hiányáért. A városi tisztviselők igen nagy százaléka még a pótilletménnyel sem élvezi oly illetményt, mint amilyen fizetést állami szolgálatban élvezne. Így a városi tisztviselők hátrányosabb helyzetben vannak, mint az állami tisztviselők, a már többször lecsökkentett fizetésükből csak a napi legszükségesebb létfenntartási cikkeket szerezhetik be, ruházati és egyéb cikkeik beszerzése jövedelmükből már nem telik. Azzal az évi 105.000 pengővel, amelyet a belügyminiszter terve szerint elvennének a városi tisztviselőktől, a szegedi kereskedők és iparosok, de a gazdátársadalom forgalma is csökkenne, ami a szegedi kereskedők és iparosok tönk-rejtését siettetné.”

A TUDÓS, AZ UJSZÜLÖTT ÉS A PARAGRAFUS

(A Délmagyarország munkatársától.) A tudósok és művészek sohasem tudtak tökéletesen beleilleszkedni a társadalmi szokások és korlátok közé szorított rendjébe. A művelődéstörténet ezer és ezer olyan összeütközést jegyzett fel, amelynek hőse valamelyik művész vagy tudós. A kutatás, az alkotás lázában elvesztett minden más jelentőségét, csak a cél kap fokozott értelmet. Az egyik világhírű szobrászról jegyezte fel a művészettörténelem, hogy modelljét formálisan keresztrefeszítette, amikor a keresztifán szenvedő Krisztus alakjához végzett studiumokat. A modellt az alkotás ihletett lázában a keresztben felejtette és csak akkor eszmélt fel, amikor a szerencsétlen ember az eszméletét elvesztette. A szobrász ellen megindult az eljárás, de azután — mivel hasonló kísérletek céljaira modellt többé nem kaphatott, — a művész önmagát feszítette keresztre és a világhírűvé vált Krisztus-szobrot mégis elkészítette.

Sok olyan esetet jegyzett fel a kultúrtörténet, amikor a kutató orvosok önmagukat oltják be veszedelmes betegségek csíráival, hogy így tanulmányozzák a gyilkos kórt. Közben megfigyelnek minden másról, így arról is, hogy saját életük forog kockán, vagy azoknak az életét sodorják veszedelembe, akik talán éppen a legközelebb állnak a szívükhöz.

A kihágási törvény egyik határozott rendelkezéséről feledezett meg az a fiatal szegedi orvos, akinek az esetéről

sokat beszélnek mostanában orvosi és a
— közigazgatási körökben.

A fiatal és nagy fölkészültségű orvos, aki a szegedi nőgyógyászati klinikán működik, tudományos munkásságával már többször fölhívta a szakkörök figyelmét. A közelmúltban a Somogyi-telepre hívták egy nehezebb „eset”-re. Az anyának szerencsére nem történt komolyabb baja, az ujszülött azonban

csak néhány percig élt.

A fiatal orvos megvizsgálta az ujszülött holttestét és megállapította, hogy egészen ritka torzszülöttet segített a világra. Tudományos szempontból rendkívül érdekes példány, nagy kár lenne, ha elkalódná, ha nem konzerválhatnák a kutatás számára.

A fiatal orvost elfogta a kutatás, a felismerés láza. Megfigyelte mindenről, szabályról, formáságról, csak a tudományos ritkaságot látta a kis torzszülött tetemében.

Gondosan becsomagolta, azután — elrejtette orvosi táskájában

és anélkül, hogy tervéről tájékoztatta volna az érdekelteket, a betegágyas anyát, vagy az apát, elbuzott és vitte magával a tudományos kincset.

Az eset kitudódott, hiszen senki sem csinált titkot belőle. A fiatal orvos ellen az illetékes egészségügyi hatóságok megtették a feljelentést a kihágási bíróságnál

közegészségügyi kihágás

címén. Ezt a kihágást azzal követte el, hogy mellőzte a kötelező formaságokat, nem jelentette be az esetet a tisztiorvosnak, a kis halottat elvonta a halottkémi vizsgálat elől, nem állítatott ki halotti bizonyítványt,

nem szerezte meg a közegészségügyi
hatóság engedélyét a holttest elszállításához.

A törvény ugyanis nem ismer torzszülöttet, nem ismer tudományos esetet, a törvény egyszerű halottnak tekintti ezt a kis torzszülöttet is, aki talán csak egyetlen percig élt és aki éppen azért keltette fel a tudós érdeklődését, mert alig hasonlított a normális ujszülöttekhez.

Az eljárás megindult a fiatal orvos ellen,

aki azóta ráeszmélt a mulasztásra és jóvátett mindent. A következmények természetesen nem lehetnek komolyak, mert hiszen a jóhiszeműség kétségtelen, az enyhítő körülmények pedig olyan súlyosak, hogy erősen a tudós javára billentik Justitia istenasszony mérlegének serpenyőjét.

Két legény a bálban

(A Délmagyarország munkatársától.) A múlt év őszén legénygyilkosság történt Dorozsmán. Ifj. Sándor Imre dorozsmai legény agyonszúrta Monostori Mihály nevű legénytársát. A gyilkosság feltételezés miatt történt. Monostori Mihály annak a leánynak udvarolt, akinek régebben ifj. Sándor Imre. Azon a napon bál volt, ahol Monostori is megjelent a leánnyal. Sándor Imre a bálon belül akart kötni Monostoriba. Bál után azután megleste a vetélytársát és egyetlen késszurdással megölte.

Az ügyészség „szándékos emberölés büntette” miatt emelt vádat ellene. A törvényszék Sándort 10 esztendőre fegyházra ítélte. Fellebbezés folytán csütörtökön került az ügy az ítélőtábla Kovács-tanácsa elé, amely az elsőbíróság ítéletét helybenhagyta.

122 PENGŐ ELTITKOLT ILLETÉKÉRT: 230 PENGŐ BÜNTETES ÉS 610 PENGŐ BÍRSÁG

(A Délmagyarország munkatársától.) A szegedi törvényszék Habermann-tanácsa csütörtökön egész délelőtt tárgyalta Kriszta Demeter és társai adócsalási ügyét. Az volt a vád, hogy a kincstárt 122 pengő illetékekkel tudatosan megkárosították egy adás-vételi ügyletből kifolyóan.

Kriszta Demeter és felesége évekkor ezelőtt megvásárolta Gozdanovits Kálmánné temetkezési intézetét 12.000 pengőért. A vételárból előlegként befizettek 3400 pengőt. Később elkészítették a szerződést és akkor közös megegyezéssel 8600 pengőben tüntették fel a vételárat. Természetesen kevesebb illetéket is róttak le. A dolog azonban kitudódott és Krisztáék ellen megindult az eljárás.

A csütörtöki főtárgyaláson Kriszta és felesége tagadta bűnösségét, Gozdanovitsné ellenben beismerő vallomást tett. A bíróság sok tanút halgatott ki, ezek közül többen mentő, mások terhelő vallomást tettek. A bíróság végül is mindhármuk bűnösségét megállapította és Kriszta Demetert 100, Kriszta Demeternét 80, Gozdanovits Kálmánnét 50 pengő pénzbüntetésre, mindhármukat pedig az eltitkolt 122 pengő illeték ötszörösének, 610 pengőnek a megfizetésére ítélte.

Az olvasó rovafa

A tatarozási kölcsön

Mélyen tisztelt Szerkesztő ur! Azon szerencsétlen háztulajdonosok közé tartozom, akik túlságosan felértékelt és nem adómentes házat vettek. A helyzet most még rosszabbra fordult: a lakberek estek, az adók emelkedtek. Az adó mellett a bankteher is nyom. Ebben a helyzetben örülnék annak, hogy tatarozási hitelt nyújtanak. Legalább avult házainkat modernizálhatjuk, mert a fürdőszoba nélküli lakást ma alig lehet kiadni. Sajnos, arra a keserves csalódásra ébredtünk, hogy arra a házra, amelyiken teher van, nem adnak tatarozási kölcsönt. Így nem tatarozhatunk, lakásainkért még kevesebb bért kaphatunk, oda fogunk jutni, hogy a bank elárverezeti a házat. Ha a lakberekkel arányosan esett volna a kamatláb és az adó is, egyetlen szavunk sem lenne.

Azt kérdelem: azok a háztulajdonosok, akiknek tehermentes az ingatlanuk, jobban reávanak szorulva a kölcsönre, mint mi? Akinek nincs teher a házában, az amugy is kaphat annyi kölcsönt, amivel rendbehozhatja ingatlanát. Kérem az illetékes köröket, hassanak oda, hogy azok a háztulajdonosok, akik kimutathatólag fizetni tudják a kamatokat, a régi adórszleteket és az új kölcsönt, kapjanak tatarozási kölcsönt. Ez volna az igazságos cselekedet.

Tisztelettel: Egy háztulajdonos.

Szögi Sándor sütőmester a maga, családja és rokonsága nevében fájdalomtól megtört szívvel, de a Mindenható bölcs akaratában való megnyugvással jelenti, hogy a legjobb feleség, anyja és nagymama Szögi Sándorné szül. Szeles Etel

a haldoklók szentsége által megerősítve 1934 március 21. napján este 10 órakor életének 62-ik évében, boldog házasságának 40-ik évében, nemes lelkek visszaadta jószágos Teremtőjének.

Kedves halottunkat március 23-án d. u. fél 5 órakor temetjük a Szeged-felsővárosi gyevi temető halottasházából a róm. kath. egyház szertartása szerint.

Az engesztelő szentmise áldozatot március hó 26-án d. e. 8 órakor mutatjuk be a felsővárosi templomban.

Szeged, 1934 március 22.

Amilyen nagy volt Neked a földi szenvedésed, olyan nagy legyen az égi boldogságod.

Tóth Istvánné szül. Szögi Ilona, Kovács Istvánné szül. Szögi Mária, Szögi Sándor, Béla, Géza, Antal, Etelka, Irénke, gyermekei; Tóth István és Kovács István vejai, Kovács Pistike unoka és a gyászoló rokonság.